

SYMPOSION

TÄITTEEN HISTORIA ON TÄYNNÄ KAPAKKAVIITTOJEN, KÄNNISPUHEIDEN, DEKORAATIOJEN JA HUMALTUNEITA VALLANKUMOUKSESTA - ESIMERKIKSI 1890-LUVUN HELSINGISSÄ KOKOONTUNEEN OMAISEN HENGENELÄMÄN RENESSANSIA ILLANVIETOISSAAN HAMULLUT SYMPOSIONIN ("PIDOT") -PIIRI, JOHON KUULUIVAT MM. KUVATAITEILIJAT AKSELI GALLÉN SEKÄ SÄVELTÄJÄT OSKAR MERIKANTO, ROBERT KAJANUS JA JEAN SIBELIUS. ESITYS-LEHDEN SYMPOSION-PALSTALLA TAITEILIJAT JUOVAT PULLON JALOVIIHINAA JA KESKUSTELEVÄT TAITEESTA. KÄNNISET PUHEET NAUHOITETAAN, NAUHOITUS LITTEROIDAAN JA KOLMAS HENKILÖ EDITOI KESKUSTELUN.

Keskustelemassa Usva Vinttilä, Pier Paolo Pasolini,
Camille Paglia ja Jacques Ranciere

19. tammi-kuu 2016, klo 21.01. Hotelli Tornin kattobaari)

USVA VINTTILÄ: Haastattellessani filosofoi Gianni Vattimoa kesällä 2013 (julk. Vinttilä 2015) halusin puhua taiteesta, mutta puhuimmekin politiikasta. Eläkään kai sellaista aikaa. Juutuimme muokalaipelkoihin ja finanssipeleihin. Lopuksi Vattimo sanoi: aikaamme vaihtaa sankarittomuus.

Omassa mielessäni ajatus on sitemmin kasvanut politiikan ydinkysymykseksi. Suomessa sankarin sädekehään saavat miehet (j) jotka ovat kykenemättömiä kantamaan myrologista rooliaan. Jäädelleköillöiden yhteiskunnallinen kätesarvo jää miinukselle. Ei heillä ole mitään sanottavaa, kykyä toimia hyvän ihmisen mallina. Ehkä "kansallismiehet" suomalaiset saavat maailmanmestaruuden jälkeen parina ilana helpommin erektion, mutta "sankarit" jätävät miljoonaveron- ja maksamatta yhteiskunnalle joka tarjosi heille koulutuksen, kouluruokaa ja tuetun liikuntaharrastuksen. Liian kauan päivittämättömäksi jäänyt lajikulkuuri myös vahvistaa enemmistönormatiivisuutta.

Mutta ei sankaruuden tietysti tarvitsekaan olla maistreemia... Teoreettisellakin ajattelulla on sankarinsa. **Simone de Beauvoir**, **Michel Foucault**... He eivät olleet pyhimyksiä, eikä meidän kannata mallintaa elämäämme heidän esimerkillään, mutta he näyttivät älyllisesti miten voi elää, ajatella ja toimia toisin.

Kuten **Peter Sloterdijk** sanoo *Kynisien järjen kritiikkiä* (ei suom., 1983), yhteiskunnallinen vastarinta kapitalismin, sovinnisille, heterofasismille ja rasismille on valittavasti kuitenkin nukkunut voimaansa vain osoittaakseen vääriksi vastustajiansa argumentit – joita vastustajat jatkuvasti päivittävät piteen kriittikkona näin kiireisinä. Samalla resistanssin performatiivisuutta (näyttävät kulkeut, tuliset vastapuheet) on tehty itseisarvo.

Miten tämä näkyi aikamme yhteiskunnassa? Julkiset "blogisti-intellektuellit" ovat edelleen miltei kaikki 35-45 -vuotiaita besserwisser-miehiä jotka kertovat mitä virheitä heidän lempivihollisensa (luo: radikaaliperust) ovat tehneet ja siinä sivussa he panevat samalla Suomen ja maailman (lähinnä Euroopan) ongelmat halki poikki ja pinoon ilman kunnollista tietoa tai edes halua oppia taustoisista. Näitä sirtien levitellään sosiaalisessa mediassa ja sanotaan että "just näin". Asemien on yhä asiantuntijavastainen kuin nykyhallituksemme ja tätä uutta ilmiötä leimaa tosiaan erikoinen ikä- ja sukupolviituneisuus.

Mutta toki, politiikka ja poliittinen toimintahan on usein pelkkää performatiota, fantasioiden toteuttamista. Sen sijaan että lähettäisiin kun kaupungin kaavassa esitetään rapistuneen puutalon purkamista, men-

nään sitten 5 vuotta myöhemmin mielenosoittamaan rumpujen ja kasvisruokagrillien kanssa kun talon vihdoinkin puretaan. Hyvä meininki ja hieno esitys!

No, pahoitellen vaahotoamista... Teidät olen kutsunut tänne koska olette mielestäni todellista sankareita. Ette ole ikinä olleet väärellä tavalla kynnisiä. Olette kyliläkin olleet kynnisiä käsitteen miinaiskreikkalaisessa merkityksessä, yhteiskuntaa herätteleviä rakkikoiria!

Toivon ettete pahastu käsitteen "sankari" käytöstä. Kuten "nero" (**Battersby** 1989) "sankariksi" laajaa pe-ränsään pitköä ja kivuliasta viittaa, mutta lähinnä se on sentään vain sukupuolitettu termi ("sankari" on aina mies, mutta valkoinen tai keskiluokkainen ei tarvitse olla, ei edes hetero). Itse ajattelen kuitenkin, ettei tällaisista käsitteistä ole helppoa päästä eroon. On parempi päivittää ne.

Mutta olen puhunut liikaa... On aika päästää teidät irti. Päätän seuraavaan: olen filosofoi. (Väitelin 2015 Havannan Yliopistossa aiheella Materot esitystaiteesa: Marginalisoituneiden heteroiden rooli esitystaitteen kentän kehityksessä.) Koulutukseni on johtanut minut lukemaan parakaista filosofeja, tällä kertaa lähinnä **Hegeliiä ja Marxia**.

Hegel esittää että kulttuurisen tilanteen ollessa kyp-sä tarvitaan se yksi oikea henkilö kääntämään historio-riasta. Saksalaisen dialektiikon fantasiassa tällä henkilöllä oli siihen erityisalaatunen kyky, mutta Marx oli kyllin älykäs ymmärtääkseen että lahjakkuuden lisäksi sankarin täytyy myös olla oikeassa yhteiskunnallisessa positiossa. Marxin pyöriän pyöryttäjä oli radikaalisen sivistisyydestään viisastunut outsider, työläinen. Vi-sio sortuu tietysti lopuksi siihen että keskiluokkaisen miehen (koulutettu outsider eli Marx) on laskeuduttava yliopistolta työläisten pariin ja kerrottava heille että he tulevat tekemään vallankumouksen. Yhtäläisyydet Moosesen eivät ole sattumanvaraisia. Mutta tässä si-nä astuu kuvaan Jacques (Ranciere). Olet valottanut to-dellisuutta tämän marxilaisen fantasian takana kirjjas-sasi *Proleaarivaastia yöt* (*La Nuit des prolétaires*. *Archives du rébe ouvrier*, 1981, ei suom.).

JACQUES RANCIERE: No... kuten Vattimo olen ollut erityisen kiinnostunut heikoista, eritoten köyhistä. Kirjassani haluan vain osoittaa marxisaisuuden keskiluok-kaisia fantasiasia elementtejä, sen että köyhien kuvitel-tiin olevan kypsiä vallankumoukseen mutta kyyryttö-miä näkemään oma tilanteensa. Intellektuaalisen de-mokratian puute, uskon puute siihen että joku muu kuin keskiluokkainen, koulutettu ja länsimaalainen mies voisi tajuta jorakin jostakin, on vieläkin traagisen

tavallinen. Siksi halusin tutkia työläisten kirjenvaihtoa ja tarjota heille hetkin oma puheenvuoronsa joka aikoinaan jäi saarmatta. Kaikki marxilaisuuden keskeiset teesit löytyivät jo sieltä, niitä ei vain otu esitery. Ne olivat yksityisessä kirjenvaihdossa, reheaan työtaulolla ja kadulla keskustelua kysymyksiä.

UV: jatkoi vielä kirjassasi *The Philosopher and his Poor* (2004), alkup. *Le Philosophe et ses pauvres* (1983) filosofian eriarvoistavien käytäntöjen tukimusta...

JR: Kyllä. Kysy on laajasta ja moniharaisesta paradigmatista, ei vaan siitä miten luodaan väärän sukupuolen omaavia toisia, vaan myös esimerkiksi "köyhiä". Köyhät ovat olleet tärkeä luomus länsimaalaiselle filosofialle.

Mutta mennäkseni aiheeseen: Mielestäni helkompaan positioon asetetun intellektuellin niskaan kaatuu kaksi kohtaloa: esityksellisyys ja pedagogisuus. Jos halutaan muutos, muutoksen sydäntietoa on levitettävä. Asioita pitää selittää tunneilyllä ja luovuudella, rikkoo jäätä palanen kerrallaan jotta keskustelu vapautuisi pölyisistä pakkopatoistaan. Sitten heikoille jää luovan kirjoittamisen ja puhumisen, lopputoimien esittämisen lisäksi myös pedagoginen kohtalo.

Ei voida puhua vastuusta. On traagista etteivät he, joilla on enemmän valtaa, pysty kantaamaan kylliksi vastuuta maailman muuttamisesta. Mutta kun enemmistö ei tajua, sille joutuu selittämään uupumuksen asti miten yhteiskunta toimii marginaaleissa. On niin vaikeaa tajuta mitään on kysymys sukupuolisuudessa, seksuaalisuudessa, rodullisuudessa, koulutusellisuudessa ja taloudellisessa syrjinnässä elici koe sitä. Se jää abstraktiksi. Niinpä muuokselle ei riitä faktojen levittäminen. On kerrottava fantasiaista ja tunteista. On kerrottava että on paha mieli, niin banaalilta kuin se kuulostaa. Sillä on tehtävä performatiivinen, esityksellinen elementti, jotta valkoinen, heteroseksuaalinen ja keskiluokkainen biomassa tajuaisi. Tieto ei riitä. On pysyvästi jakamaan kokemusta. Marxin olisi pitänyt auttaa muiden äänten pintaan nostaamista. Ei kuunnella oman valtansa ääntä.

UV: ja valkoinen, kriittisen, heteroseksuaalisen ja keskiluokkaisen biomassan tehtäväksi jää...?

JR: Muiden äänten fasilitoiminen, kuten sanoin. Voi ajatella että sen jolla on valtaa, pitäisi ryhtyä kuraattoriiksi, toisten poliittisten positioiden executive produceriksi.

PIER PAOLO PASOLINI: Performatiivisuus on tärkeä kysymys. Käytin itse taitelijan roolia pitääkseni poliittisia puheita joihin sain näin enemmän vapautta kuin journalisti tai tutkija. Luettelin ne itäiläiset poliitikot jotka kaikki tiesivät mafian edustajiksi. Se oli hieno esitys! (Ei ihme että minut murhattiin.) Minulle mafian kakarainen oli... Monet sanoivat sitä patetttiseksi fantasiaiksi, mutta... on tietystä miele-

sä jo toteutunut, monia mafiapomoja on sirtrekin saatuu syrtteeseen ja politiikka on tässä mielestä nyrkkätänyt ainakin pykälän verran eteenpäin.

Keskeistä päivän poliittikalle Suomessa ovat mielestäni nimenomaan ja fantasiat, jälkimmäiset valittavasti edellistä enemmän.

ovat myönteinen käsite. Joku voisi sanoa että olihan **Mussolinilakin**. Omasta mielenterveydestäni tiedän kuitenkin sanoa, etten kutsuisi sellaisia fantasioita joissa on pienikin pilkahdus karkuruutta ja vihaa. Näin ollen rajaisin käsitteen **Marxin Luther Kingin** hengessä ylevään tulevaisuudenuskoon.

Pelkkiä ovat tietenkään niitä, ovat nostaneet Suomessa esille uudenlaisia poliittisia sankareita, jotka vielä muutamia vuosia sitten olisi marginaalisoitu täysin outsideriksi. He nousivat blogista, yksityisiltä radioasemilta ja gramscilaaisesti sieltä missä rakenteta ei vielä ole jäädytetty, terrorioilta jotka ovat muutoksen tai luomisen tilassa, kuten niitä taitreen sa-roita joita ei ole vielä lärosterrettu.

Kukat pannaan aseiden piippuun nyt uudella tavalla. "Minä olen" päivittää henkilökohtainen on poliittista -hengessä Kingin vanhan puheen kuin hyvä rap-kappale elähtäneen soul-hitin.

Mutta... fantasiat, ne ovat kuitenkin tämänheikkeen poliittisen keskustelun pelottava, voimallinen polttoaino. Te tiedätte mitä minä ajattelin 1970-luvun vasemistolaisesta opiskelijaradikalismista: porvariston poljat heittelevät työväestön polkia (politiis) kivilia ja käyttävät ylemmyydentuntouksesta. Valittavasti tämä ei aina ole kaukana siitä punaväihreästä trendipopulismista joka jyllää vastinkin Helsingissä. Mutta moninkertaisesti pahempi ongelma kuin elämysveitsen Facebook-esitys - postataan **Putinin** kuvia koska Venäjä on outo (Putinin puidatromat esitykset ovat pelottavaa toiselta verratuna **Obaman** uimaranakuvien) muut -on rasismi, joka on Suomessa saanut nyt ensi kertaa eurooppalaiset mittasuhteet.

Siellä on valjastettu repressoitu seksuaalisen vihapuheen polttoaineksi. Kuten eroittinen sävy on erotamaton osa **Adolf Hitlerin Mein Kampf**in (1927) pitkä sykliikkaita monologioja jotka kohdistuvat vetroihin, liksaiin bötömiäisiin ja epäluottettaviin juuralaisiin, muukalaisviha keskirtyy nyt raiskausfantasioiden kautta Lähi-Idästä ja Afrikasta tuleviin miehiin. Banaalissa umpisuomalaisen naisten suojeluvimmassa yhdistyvät kultuurihyökkäykseen (omistetut naiset), huonomuundentunteen ja seksuaalisen uhoon inhimilliset elementit.

Tämä on mielestäni fasismin vaarallisin muoto, sen sekoittuminen seksuaalinearvooseihin ja repressioon. Meillä ei ole edessämme ainoastaan vastenmieli-

Kaikki palaa penikseen!

Feminismin keskeinen tehtävä oli - kuten sanoin jo valtakunnallilla TV-kanavalla Yhdysvalloissa ennen kuin minusta tehtiin nartti - ja on vieläkin pohjata sitä miä penikselle pitää tehdä. Oli ehkä kärsivää kysyä että pitäisikö siitä puhua vai pitäisikö se laittaa ylös... (Paglia 1994) Nuorempana olisin kuitenkin leikannut sen irti. Mutta nyt kun ajattelen asiaa, ehkä penis pitäisi puhua pois. Tarkoitan sitä että jokin on menenyt pa-

hasti pieleen länsimaisen miehen seksuaalisuudessa kun hän keskirtyy niin kovasti sekä omaan penikseensä että muiden peniksiin. Pitiäisikö kouluihin saada pakolliset tautitunnit?

JR: Luca Trigaryakin on nykyään joogi.

(23.04)

PPP: Olen runoilija, esseisi ja ehkävaorajaaja - tai olin - mutta jotkut teistä ehkä tietävätkin että kokeilin body performancea **Maurio Fabrin** johdolla Milanossa hieman ennen kuolemaani (1975). Haluankin sanoa jotakin esitysjattelusta.

Minulle koko tämä dialogi puheenvuoroinen on esitystä, siinä missä puoluepolitiikkakin... Estiläinen Teater NO99:n puoluueen perustamiskokous -esitys (*Unified Erotica Assembly*, 2010) ikuisi tämän performatiivisen elementin upeasti! He pitivät puoleen perustamiskokouksen puheineen, korrekteine poliittikon-vaatteineen ja poliittisen tapahtuman koreografoineen.

Poliittikka on esitystä, olipa sitten puhe populismista tai asiallisesta poliittikasta. Olen pilven laadilla ihmetellyt sitä miten osa poliittisimista teoista on ohitettu häirinköittä. Mainitsin jo luetteloni mahaan sekään-tuneista poliittikoista, mutta kuren sanon eräässä postuumisti julkaistussa ruoossani, koko elämäni halusin heittää ruumiini taisteluun. Tätä on turhaan tul-

kirttu eksterministiseksi uhoamiseksi. Jos mitään vastustan niin turhaa väkivaltaa, äärväseministön vainoharhaista vourhusta adrenaliinirakkausmielenosoituksineen ja tietysti sitäkin enemmän äärioikeiston vastenmielisiä soihvuorjoita. Mutta **Gandhi** heitti ruumiinsa taisteluun!

Mitä halusin sanoa? Sitä että olen yrittänyt antaa esimerkin taitelijana, tehdä esityksen joka olisi tot-

nen vaan myös kasvavasti vaarallinen tilanne. Seksuaalisuus on talouttaikin leikehtivämpi voima kun se päästetään irti.

Esityksellisesti tämä on johanen loputtoman nimenmerkkien takana kirjoitelun lisäksi niin surrealistisin tapahtumiin että niitä olisi ollut mahdotonta fantasioida viisi vuotta sitten. Ensin kaduilla partioi Soldiers of Odin -niminen ryhmä. Sitten siihen vastasi Tampereella tietoisemmalla esityksellään pellekuukku Loldiers of Odin...

CAMILLE PAGLIA: Tyypillisenä valkoisena miehenä sinä pidät liikaa omaista äänestäsi, mutta oli tuossa tietysti kyllä paljon asiaakin... ja karnevalismi on hieno teema, se on aina ollut oma toimintavälineeni, siihen haluankin palata.

PPP: Hetkinen... Haluan ehdottomasti tehdä valkoisuudesta kiitsakapulan. Suomalaiset eivät olleet "ajjalaisia" tai jonkin sortin valkoisia oikeastaan ennen natsseja (he olivat usein mongoloja roukeroissa), eikä italialaisiakaan vielä minun nuoruudekseni 1950-luvulla hyväksyty valkoiseksi. Minä en ollut valkoinen vaan italialainen. Valkoisuus on paljon uudempi ja muuttuvaisempi käsite kuin se mitä todellisuudessa edustan, eurooppalaista, keskiluokkasta miestä.

CP: Tästä vaan, eurooppalainen mies - sinun eksoottiset soikkailut kolmannessa maailmassa ja "orientissa" ovat aina kuvotteleet minua, ennen kaikkea se miten lähdit Jemeniin kuvaamaan "aitoja ihmisiä" joi-ta ei enää löytynyt Itälaista. Enkä ole niin varma siitä, löytyykö eurooppalaisuudesta tai keskiluokkaisuudesta mitään kovaa ydintä.

Joka tapauksessa, minusta kaikki palaa siihen miästä puhuihin jo puoli 1990-lukua. Kaikki palaa penikseen! Siksi haluan tarttua tuohon miä puhui seksuaalisuuden ja fasisien ajattelun yhteydessä. Olen lkenut näitä verkon niin sanottuja keskustelu- ja kommenttipaljoja. Sen lisäksi että ne ovat melkoisia kollektiivisen paraanoon maantiteen ruumiinvauksia niissä paista läpi seksuaalinen toiseuden pelko. En tiedä heijastavatko nämä fantasiat rodullistavaa pornografiaa, mutta lopuon keskertyminen penikseen ja sillä tehtäviiin rikoksiin on tietysti samalla, kuten sanoin, Pier Pa-olo, äärimmäisen pelottavaa.

ta, elämää. Ajattelen näin: taitelijalla on ruumis enemmän kuin monen muun työn tekijällä. Kun taitelijaa ja näyttää että katso minä elän roskiäydyksinä hän myös esittää tämän dokumentoinnillaan ja näin on helpompi kokea toisenlaisen elämän mahdollisuus. Taitelijoiden joukossa onkin paljon sankareita jotka ovat panneet itsensä likoon, näyttäneet jotakin muuta. Esityksistä toisenlaiselle elämälle tai poliittikalle.

Lopuksi haluaisin sanoa vielä sen, että koko 1970-luvun ajan Italiassa hyökkäsimme ennen kaikkea keskiluokkaa vastaan. Suomessa tämä ei ole tunnutun tärkeältä, sillä keskiluokka on ollut lähinnä taloudellisen kysymys, samalla kun koulutus on ollut aika koulutuksellisesti kaikkein saatavilla eikä pikkuporvarillisista taitteihin ihailua esiinny Keskä-Euroopan tapaan.

CP: Eat the rich olisi siis parempi slogan? On hämmästyttävää miten täällä ei vielääkään ole kunnan keskustelua keskiluokan etuoikeuksista, helposta startista elämään johon köyhät joutuvat sijoittamaan vuosien takana. Yhdysvalloissa olemme jo kauan nauraneet silmiemme keskiluokkaa kuvittelee rakentavansa oman elämänsä, vaikka suurin osa sitä tulee valmiiksi pakartuna - avaimet käteen. Mutta tämä ei tietenkään ole riittävässä sen kanssa että koko ajatus keskiluokasta ajatellaan uudelleen.

No, minäkin olen ollut performanssiin poliittisessa toiminnassani, mutta valikka olenkin opettanut Philadelphiaassa taideliopistossa vuosien ajan, en ole taitelijaa. Ammattijärjelle ei anneta yhtä paljon anteeksi kuin taitelijalle ja tämän olen saanut tuta vuosien kuluessa. Olen mielenosoittanut pornon puolesta ja mennyt tappelemaan libertini-näkemyksistäni televisiin vaan saadakseni täyden arvottomuuden. Kaikki esitykseni ovat menneet hukkaan, valikka halusin vain keskustella karnevaalin keinoin. Mitä olisi pitänyt tehdä, kirjoittaa harmaita esseitä kuten Susan Sontag? **UV:** Tunnen vihaksi Susan Sontagia kohtaan ("Sontag Bloody Sontag", ks. Paglia 1994), mutta on pakko sanoa että itse arvostan hänen ajllisiä kirjoituksiaan... ja kyllä Sontag myös teki asioita. Hän avasi Syberbergille tien Amerikkaan ja toimi, kuten Pier Paolo sanoi, esimerkkinä ja oman elämänsä esityksenä oman sairautensa kuvauksissa.

CP: Hyvä on, ostan tuosta kylää jorakuinkin kaiken. Mutta haluan herättää kysymyksen: onko hyöryä enää olla aktiivisti jos on ikoni? Ellei ikoni sitten ole pelkkää esitystä?

UV: Tässä piilee nähdäkseni koko esityksellisen demokraattisen poliittisen toiminnan ydinkysymys. Minä olen alkanut uskoa että meillä pitää olla sankareita jotka ovat näkyviä. En halua militaristi **Che Guevara**, mutta jotakin, jonkun. Enkä usko että ikonisoitumisen veisi poliittiselta voiminnalta teävyttä.

JK: Minusta kaikki palaa **Umberto Eco**n klassiseen teokseen *Apocalittici e integrati* (1964). Tuleeko intellektuellin integroitua järjestelmään vai pitäisikö hänen vaahdota apokalyptisesti sen reunalla? Vaahtoaminen on tietysti esityksellistä... Integroitumista ajavat aikamme nuotimarxilaiset, **Ernesto Laclau** (Facebook-vyylini: RIP) ja **Chantal Mouffe**, jotka sen lisäksi tekevät haaveilevat vastakkainasetteluiden näkyväksi tekemisestä (tässäkin on esityksellinen elementti) puhuvat vallan keskiön menon tarpeellisuudesta, valitkään anastamisesta.

UV: Kun minulla on valtaa eikä kukaan enää kyseenalasta minua, lupaan panna valitikkani palasiksi ja jalkaa se nuoremmleni!

PPP: Ajatus on kaunis. Ehkä tähän on hyvä lopettaa. Haluaisin esittää vähän kuvauspaikkoja Helsingin laita-kaupungilta...

UV: Pahoittelut, PPP... ja voi vittu, siis: Helsingillä ei ole lairakaupunkeja. On suhteellista köyhyyttä, mutta se proletariaattia. Ennen kaikkea: sinun on aika luopua tuosta romantisoivasta asenteesta. Sanon näin meidän kaikkien edes suhteellisesikin köyhien puolesta. Älä romantisoi. Anna meille ääni! Kiitän silti sinua ja kaikkia muita keskustelusta.

FANTASIAN KESKUSTELUJOUKOSTA:

Pier Paolo Pasolini oli kulttuurihäirikkö, elokuvaohjaaja, runoilija ja esseisti – joka teki henkilökohtaisesti poliittista ennen kuin se oli muotia. Camille Paglia on amerikkalainen häiriköfeministeoreetikko, jonka teoksista kiisteltiin paljon 1990-luvulla. Jacques Ranciere on ranskalainen filosofi, joka tutkii yhteiskuntaa, pedagogiikkaa ja taidetta. Usva Vinttilä on numeron vierailleva päätoimittaja.

LUKEMISTO

Battersby, Christine. *Gender and Genius. Towards a Feminist Aesthetics*. Bloomington: Indiana University Press, 1989.

Eco, Umberto. *Apocalittici e integrati*. Milano: Bompiani, 1964.

Hitler, Adolf. *Taitelijani*. Helsinki: WSOY, 1942.

Paglia, Camille. *Vamps and Tramps*. New York: Vintage, 1994.

Ranciere, Jacques. *Proletarian Nights. The Worker's Dream in Nineteenth-Century France*. London: Verso, 2012. (*La Nuit des prolétaires. Archives du rêve ouvrier*, 1981).

Ranciere, Jacques. *The Philosopher and His Poor*. Durham: Duke University Press, 2004. (Le Philosophe et ses pauvres, 1983.)

Sloterdijk, Peter. *Critique of Cynical Reason*. Minneapolis: University of Minnesota, 1987. (Kritik der zynischen Vernunft, 1983.)

Vinttilä, Usva. "The High, the Low, and the Weak. An Interview with Gianni Vattimo". Art Pulse 2014: 6. 38-41.